

Publicerad 2007-09-27 22:49 av Second

En kort eller lång sak, bedöm själv, som jag skrev på Valborgmässoafton, alldeles själv.. Idag så är pojkvännen borta, betygen i botten och självförtroendet ännu lägre än förrut..

En tonårings rena tankar. Inget tilsatt, inget borttaget.

En tonårings tankar

Livet är som ett par strumpor. Man har den ena, hittar inte den andra. När man väl hittar den andra så har man tappat bort den första. Sen, så när man väl har båda två, så upptäcker man hålen.. Och strumporna slängs.

Mitt liv är uppochnert just nu. Jag vet inte om jag är glad eller ledsen, lycklig eller olycklig. Jag har vänner och pojkvän. Det går bättre i skolan. Jag ritat bättre. Allt går bra. Är det därför jag är så jävla trött? Mitt liv är ett virrvarr, en karusell, men sitter jag i? Åker jag med i karusellen eller står jag utanför och ser på? Känns inte som om jag kan styra mitt liv. Det gör vad det vill, precis som min kropp. Mina fingrar. När jag skriver på tangentbordet. Allt JAG ser är ett par händer med sammanlagt tio fingrar som for runt över tangentbordet, och skriver vad deras chef har sagt åt dom, min hjärna. Fast är det verkligen min? Ibland känns det inte så. Eller är det kanske så att mina fingrar protesterar ibland och skriver vad som vill? Jag höll just på att skriva "jag" istället för "vad". Jag tänker inte när jag skriver, jag hör endast ljudet utav mina fingrar som knappar på tangentbordet.

Jag vet inte vad jag tycker heller. Det verkar som om jag inte har några känslor. Jag kan skratta och le, jag kan gråta, men är jag verkligen glad eller ledsen? Jag vet inte, för jag känner inget. Jag har en pojkvän, men är jag kär? Jag vet inte, för jag känner inget. Inget alls. Inte ens tvekan.

Tycker dom andra ens om mig? Eller är dom med mig bara för att dom måste? För att dom måste lära sig att stå ut med sådana som mig i livet? Jag är väl en bra träningsdocka. En tjej sa det till och med till mig en gång. "Jag måste öva mig på att ignorera folk och ni är mina försökskaniner." Det var jag och mina tre kompisar. Men var dom verkligen mina kompisar? Vi trodde att tjejen som sa så var vår kompis. Sen så hände det här. Jag känner mig.. Inte värdig. Inte värdig att vara med dom tre jag trodde var mina kompisar. Inte värdig.. Tycker konfakompisarna om mig? Eller låtsas dom bara? Jag vet inte. Allting är så förvirrande. Efter att Anton sagt till mig att han älskar mig vet jag ingenting. Efter det så tycker jag att alla killar blivit så närgångna. En kille på internet sade att han älskade mig. Han bor på typ andra sidan jordklotet.

En kille på internet. Internet. Internet...

Mitt liv känns så meningslöst. Men jag lär väl fortsätta leva. Jag är för feg för att ta livet av mig. Alldeles för feg. Jag har alltid varit en fegis.

En fet jävla fegis som tror att hon är nåt. Som VILL vara något.

Som alla hatat, mobbat, slagit...

Varför orkar jag? Varför står jag ut?

Jo för att jag är sån.

För att jag är feg.

För feg för att ge upp.

Vad tror jag egentligen? Jag kommer aldrig kunna bli veterinär.

Kommer aldrig kunna lära mig japanska.

Jag har dålig syn, dålig klädsmak, dåligt självförtroende.

Jag är ofta sjuk och väldigt svår att tycka om.

Det är säkert ingen som ens lyckats.

Att tycka om mig.

På riktigt.

Jag går i en engelsk skola och fick IG på engelskaprovet

Vem fan tror jag att jag är? Jag vet inte ens vad "potassium"

är på svenska, och jag tror att jag kan bli något..

Vill bli något..

Något bra..

Nej.

Det går inte. Jag är för.. Vanlig. Jag är inte speciell.

Jag är en i mängden, den där lite tjockare, allmänt osöta tjejen som alla tror är en plugghäst bara för att hon sitter tyst på lektionerna och för att hon har glasögon.

En person man aldrig pratar med om det inte är för att låna pengar.

En person som man alltid glömmer..

Någon att trampa på.

Jag tycker om mina vänner.. Även om dom kanske inte är mina vänner ändå, så tycker jag om dom. Tror jag. Jag vet inte riktigt.

För jag känner ingenting. Jag har hört att om man tänker på en persons namn så känner man olika saker. Tänker man på en vän så känner man en sak, tänker man på den man älskar känner man något annat i magen. Jag tänkte på alla mina "vänner". Noga och länge. Gissa vad jag kände? Ingenting.

Är det något fel på mig? Jag sitter vid min dator och ritar. På internet

är jag omtyckt. Där bryr sig ingen om hur jag ser ut i verkligheten. Där har jag skapat ett jag som är.. Ja.. Inte jag. Det är nog därför jag är omtyckt där. Hade dom känt den riktiga mig så hade dom ogillar mig. Jag är säker. Dom tycker om mig på internet. För att jag ritar bra och har bra fantasi. Så är det inte i verkliga livet. Där så säger dom bara "åh, fint" lite nonchalant och pratar sedan med andra, när jag visar mina teckningar. Dom anar inte hur ont det verkligen gör i mig.

Dom tror att jag är så stark. Dom tror att jag tål nästan vadsomhelst. Men jag lovar er, det är inte så.. Det är tvärtom. Jag är nog en utav dom personer som är överdrivet känsliga. Kanske för att jag blivit mobbad så länge. Jag har alltid varit tjock, och blivit mobbad och retad för det. Det är nog därför jag är känslig. När folk kallar mig tjock, omän det är på skoj, så skrattar jag bara och skämtar bort det. Dom tror inte att det är något. Men i mig, ja, I mig, så gör det ont. Ont utav bara helvete. När dom säger något elakt överhuvudtaget, även om det bara är på skoj – det gör ont. Jag är känslig. Men jag bara skrattar och skämtar bort det, så är allt bra igen. Allt.. Nej. Inte riktigt allt.

Tänk.. Jag trodde, när jag var liten, att jag var omtyckt. Alla pojkar ville vara med mig på rasterna. Dom sa att dom gillade mig.. Bara för att sedan skratta åt mig och säga att dom skämta, att jag var dum som kunde tro nåt sånt. Dum? Jag? Säg något som jag inte vet redan. Men det var taskigt.. Och dumt.. Att mobba någon med temperamentsproblem. Jag kanske gav igen då, på ett ytterst våldsamt sätt, men det satte ärr för livet. Jag kan inte lita på någon. Inte ens min pojkvän. Han säger att han gillar mig, älskar mig. Men gör han det, eller kommer han sedan bara skratta åt mig och säga att jag är dum som trodde på nåt sånt? Jag vet inte. Det är därför som jag uteslutit känslor. Jag känner inget längre. Det är hemskt. En oändlig tomhet som gnager i mig.. Som vägrar försvinna.. Men jag kan inte fly från den genom att ta mitt liv, nej, för jag är en fegis. En fet jävla liten fegis. Är, har alltid varit, och kommer alltid att vara. Och jusste.. Jag får inte glömma det som lades till för endast ett tag sedan. Jag är en icke-kommunicerande liten jävel.

Vet ni vad jag skulle behöva? En kram. En riktig kram från någon som verkligen älskar mig för den jag är, som vän eller flickvän spelar ingen roll. Jag behöver bara en kram. Men jag är ensam.. Allt är så tyst.. Klockan är halv tolv på Valborgsmässoafton och min lillasyster är försvunnen.. Inga kompisar är i närheten, jag sitter alldeles själv på mitt rum, framför min jävla dator och skriver det här mesningslösa tjafset.

Just nu känner jag mig så ensam..

Allt jag vill ha är en kram, men jag vågar inte fråga någon..

Vet ni varför?

För att jag är en fet liten fegis till icke-kommunicerande jävel.

Och allt gör så ont..

Ge mig en kram

Snälla..?

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Second med Poeter.se id #10523 innehar upphovsrätten